

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl soudcem Mgr. et Mgr. Jaroslavem Vávrou ve věci **žalobce D.B.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4 proti **žalovanému Krajskému úřadu Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2016, č.j. KrÚ 65194/2016/ODSH/13

t a k t o :

I.Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2016, č.j. KrÚ 65194/2016/ODSH/13 se zamítá.

II.Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Okolnosti žaloby

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu a následného zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1, písm. f), bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“).

Tohoto přestupku se žalobce dopustil z nedbalosti tím, že dne 6. 10. 2015 v 9.00 hodin, v obci Pardubice, na silnici I/36 na 24,9 km ve směru jízdy od obce Hradce Králové do centra obce Pardubice, jako řidič motorového vozidla tovární značky Opel, registrační značky XY, řídil vozidlo rychlostí 82 km/h, přičemž dovolená rychlost byla v místě 40 km/h stanovená dopravní značkou č. B20a. Po odečtení odchylky byla nejnižší naměřená rychlost stanovena na 79 km/h, za což byla žalobci uložena pokuta 3.500 Kč. Rovněž byla uložena povinnost uhradit náklady přestupkového řízení.

II. Žalobní tvrzení

Žalobce v žalobě namítl, že správní orgány nepostupovaly dle platných předpisů a na základě nedostatečných podkladů. Z provedených důkazů nevyplývají skutečnosti kladené za vinu žalobci. Jednotlivé okruhy námitek žalobce lze vymezit takto:

- i) Žalovaný se nevypořádal s námitkami žalobce ohledně zavinění – úvahou o zavinění se vůbec nezabýval. Neuvedl, zda se zabýval tím, zda žalobce dodržel potřebnou míru opatrnosti, která je kritériem nedbalosti. Zda žalobce měl a mohl vědět, kolik má jet. Ve výroku rozhodnutí absentuje právní ukotvení tvrzeného porušení povinnosti.
- ii) Výměra pokuty jako sankce je nepřezkoumatelná, a to vzhledem, k okolnostem a místu, kde k tvrzenému porušení předpisů došlo.
- iii) Rozhodnutí orgánu prvního stupně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, správní orgán neuvedl, jakým způsobem zjistil, že místo, kde měl být žalobce měřen, je obcí ve smyslu silničního zákona. S tím souvisí otázka zavinění, neboť žalobce nemohl vědět, že se nachází v obci. Místo, kde došlo k měření, nevypadá jako zastavěné území.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření uvedl, že zavinění žalobce bylo prokázáno, orgán prvního stupně v rozhodnutí uvedl, že ke spáchání přestupku došlo z nedbalosti, což postačuje. Žalobce si dle dopravních značek musel být vědom, že se nachází na území obce, kde byla též snížena rychlost na 40 km/h. Žalobce ve správním řízení tuto otázku místa přestupku nenamíтал. Z výroku rozhodnutí prvostupňového orgánu jednoznačně vyplývá, které ustanovení zákona bylo porušeno. Co se týče uložené pokuty, její výše byla dostatečně odůvodněna.

IV. Soudní přezkum a obsah spisu

Krajský soud přezkoumal v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), žalované rozhodnutí, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

Při rozhodování o přestupku vycházel správní orgán I. stupně z úředního záznamu příslušníků policie ze dne 6. 5. 2015, oznámení přestupku včetně fotodokumentace, sdělení ŘSD o umístění dočasného značení, informací o uzavírce silnice I/36 v Pardubicích, plánu dopravních omezení a umístění značení, osvědčení o proškolení policie, ověřovacího listu měřicího zařízení vydaného českým metrologickým institutem a manuálu k měřicímu zařízení. Dále byl proveden výslech zasahujícího policisty – obsluhy měřicího zařízení nstržm. M. J.. Žalobce se bezprostředně po přestupku nevyjádřil, dle zápisu pouze uvedl, že nesouhlasí, a oznámení o přestupku odmítl podepsat. Ústního jednání u orgánu I. stupně se žalobce ani jeho zástupce nezúčastnili a omluvili se, pouze nahlédl do spisu a nechal si zhotovit jeho kopii. Stěžoval průběh řízení opakovanými a zneužívajícími žádostmi ve smyslu informační povinnosti.

Žalobce byl zastoupen zmocněncem M.J., který opakovaně řidiče přestupce zastupuje a staví obvykle obranu na typizovaných nepřipadných tvrzeních, čímž přestupkové řízení v různých fázích stěžuje, případně s dalšími osobami stěžují projednání věci po podání žaloby dle soudního řádu správního. Zmocněnec přestupce v řízení před orgánem I. stupně k meritu věci fakticky nereagoval, byť měl či mohl mít k dispozici veškeré informace dostupné ve správním spise. Správní orgán po jednání uznal žalobce vinným a uložil shora citované sankce. Své rozhodnutí řádně odůvodnil, odůvodnil, z jakých důvodů jednal bez přítomnosti žalobce. Dále se zabýval místem spáchání přestupku, v průběhu řízení doplnil spis o listiny týkající se umístění dočasného dopravního značení. Konstatoval, že spis obsahuje dostatek dokumentace pro rozhodnutí. Provedl výslech zasahujícího policisty. Dále se zabýval způsobem měření rychlosti a použitým zařízením, které obsluhoval proškolený příslušník policie. Sankce byla uložena na samé spodní hranici rozmezí pokuty.

Z pohledu soudu se správní rozhodnutí orgánu prvního stupně jeví jako velice rozsáhlé – více než 8 stran hutného textu. Jinými slovy, kdo by chtěl být uznán vinným za vcelku jednoznačné porušení pravidel silničního provozu – nadměrná rychlost v obci při viditelném dopravním značení, takto složitým rozhodnutím, a to navíc v situaci, kdy řidič při zastavení policistou vůbec ničeho nenamítá a do vydání správního rozhodnutí nevznesl jedinou námitku. Zde není patrně vše v pořádku!

První reakce zmocněnce žalobce na projednávanou věc v jejím meritu byla obsažena až v pozdním doplnění blanketního dovolání. Na vznesené námitky žalovaný jako odvolací orgán ve svém rozhodnutí reagoval buď tak, že přímo námitku vypořádal, nebo proti námitce postavil jinou verzi zjištěného skutkového stavu. Na obsáhlé, typizované a obstrukční námitky nemá jakýkoli smysl reagovat obsáhlým odůvodněním, které bude vyvracet všechny nadnesené účelové námitky žalobce. Rovněž odvolací správní orgán vydal nikoli stručné rozhodnutí, ve kterém se zabývá vznesenými oblastmi námitek, které uvedl žalobce, nebo mu jsou známy z jeho činnosti a z jiných argumentací zástupců žalobce.

V. Účel a rozsah soudního přezkumu a blanketní odvolání

K žalobním bodům a následnému přezkumu soudem je třeba uvést, že není účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí opakovaně zkoumat závěry, které učinily správní orgány, pokud byly řádným způsobem a dostatečně odůvodněny. Již shora soud uvedl, že zástupce žalobce, případně jiní spolupracovníci (M.J.) zastupují řidiče – přestupce opakovaně. Svým postupem a vznesenými námitkami se snaží vytvářet podmínky stěžující správní řízení a spekulativním způsobem maří postup a závěry správních orgánů.

V této věci se ze spisu podává, že žalobce v řízení před orgánem prvního stupně, které je podstatné pro správné a úplné zjištění skutkového stavu, vůbec nereagoval. Až v řízení odvolacím, zaslal opožděné námitky proti rozhodnutí. Takto zvolený postup odvolatele poté předurčuje jak postup odvolacího správního orgánu a též správního soudu. Takto zvolenou strategii považuje soud za účelovou a obstrukční, tedy jednu z jejich verzí, jež zmocněnec žalobce využívá. V jiných případech je faktická argumentace snesena až ve správní žalobě.

V obdobných věcech přestupců zastupovaných totožnými zástupci Nejvyšší správní soud uvedl, že z jeho úřední činnosti je patrné, že zástupce stěžovatele současně zastupuje desítky dalších přestupců a velmi často užívá ve svých podáních správním soudům „typizované“ všeobecné námitky, které takřka mechanicky opakuje. Takovou námitkou byla v projednávaném případě např. námitka týkající se výměny pneumatik na služebním vozidle (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016 – 41). Zpravidla se též jedná o věci, kde je přestupce (resp. jeho zmocněnec) ve správním řízení prakticky nečinný. Takové jednání je na samé hranici zneužití práva; obecným a opakujícím se tvrzením tohoto druhu nelze bez dalšího dávat shodnou váhu jako individualizovaným tvrzením, opřeným o konkrétní skutečnosti. Tento názor byl vysloven v rozhodnutí čj. 1 As 54/2017-38, ze dne 28. 6. 2017.

V dané věci je třeba uvést, že zmocněnec žalobce sice nepoužívá na první pohled běžné typizované námitky, nicméně námitky uvedené v žalobě mají rysy jisté obecnosti, kdy zejména námitka měření v obci, resp. tvrzení měření mimo obec je doplněna zcela nepřipadnými odstavci argumentace týkající se místních komunikací a chodníků.

Soud se nemůže jakkoli spokojit s přístupem žalobce, který má patrně vůli se téměř za každou cenu vykrotit z projednávaného přestupku. Činí tak postupem, který nemůže požívat právní ochrany, neboť se odkazuje na svá pouze domnělá práva nebo obecné právní zásady zneužívá. Pokud by soud přistoupil na argumentaci (hru) žalobce, nezbylo by mu v budoucnu vést například dokazování k tomu, zda a vůbec platí obecně přijímané základní fyzikální zákony či vztahy na úrovni vzorce $v = s / t$, případně zkoumaní toho, zda světlo, které dopadá na Zemi má původ skutečně ze Slunce. Takové řešení situace nemůže být cílem soudního řízení ani ochrany jeho účastníků.

Nevylučuje se, že v přestupkovém řízení či jemu předcházejícím měření rychlosti nemůže dojít k chybám, ostatně tak jako při každé jiné lidské činnosti. Nicméně pokud žalobce toto tvrdí, musí jít o tvrzení podložené a nikoli spekulativní. Mohlo by se např. stát to, že žalobce

předloží relevantní a hodnověrný důkaz o tom, že se s vozidlem pohyboval na jiném konci ČR a proto nemohl být změřen v Pardubicích. Takový případ však nenastal.

VI. Aplikace zásady plné jurisdikce

Zásada plné jurisdikce je promítnutím práva na spravedlivý proces zakotveného v čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tedy práva na to, aby věc žalobce byla projednána před nezávislým a nestranným soudem, který by měl úplnou jurisdikci.

Uvedenou zásadu je třeba uvážlivě aplikovat též v situacích, kdy účastník správního řízení zůstává ve správním řízení (zčásti) nečinný, námitky vznesl až v řízení před soudem a fakticky tím popírá smysl soudního řízení jako řízení prezkumného poté, co proběhlo řízení správní.

K otázce pasivity účastníků (též tedy i ve věci následných blanketních odvolání ve správním řízení) a zásadě tzv. plné jurisdikce v řízení před soudy uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu čj. 10 As 24/2015-71, ze dne 2. 5. 2017 následující.

Skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní, automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem dle § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s., jsou bez dalšího nepřipustné.

Žalobní tvrzení či důkazní návrhy krajský soud nemůže odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že je obviněný z přestupku neuplatnil, ač tak dle § 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, učinit mohl, v řízení před správními orgány. Krajský soud však na základě skutkového a právního stavu věci, který je dle § 75 odst. 2 s. ř. s. povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irelevantními nebo nevěrohodnými, a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné (§ 52 odst. 1 s. ř. s.). Tyto své závěry musí krajský soud náležitě odůvodnit.

V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 s. ř. s., je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Pokud krajský soud zjistí, že správní orgány takto nepostupovaly, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhovaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil (§ 77 odst. 2 s. ř. s.). To může učinit porovnáním s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových. Jsou-li nedostatky ve zjištění skutkového stavu takového rozsahu, že jejich odstraňování by znamenalo nahrazovat činnost správních orgánů soudem, uloží krajský soud tuto povinnost správnímu orgánu.

V rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva však uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlídnout ke specifčnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána

ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit

- (i) pravomoci příslušného soudního orgánu,
- (ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
- (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
- (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
- (v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány.

V daném řízení přestupce D.B. soud v rámci svého přezkumu ověřil, že shora uvedené podmínky pro naplnění spravedlivého správního řízení byly splněny. Žalobce měl dostatek možností se se správním spisem seznámit, být účastem jednání, byl s postupem správního orgánu v průběhu řízení seznamován. Účelem soudního přezkumu a též odvolacího správního orgánu (viz shora) je zaměřit se spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů, postupovat tedy jinak než se v tomto řízení žalobce snaží soudu podsunout. V soudním řízení je prostor ke skutkovému přezkumu věci toliko v omezeném případě, kdy by správní orgán postupoval v rozporu s oprávněnými zájmy účastníků, např. pokud by krátil nedůvodně jejich procesní práva, aplikoval nesprávně zákonné předpisy, atd. Skutečnost, že správní orgán rozhodne tak, že shledá přestupce vinným a uloží mu sankci, není výrazem nerespektování práv žalobce.

VII. Zásada oficiality, rozsah dokazování správním orgánem

V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č.j. 5 As 126/2011-68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS).

V nyní posuzované věci správní orgány tomuto požadavku dostály. Podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání viny žalobce, plně postačovaly k vydání rozhodnutí o tom, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku. Žaloba nemohla být úspěšná, neboť žalobcem uplatněné námitky nemohly samy o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správních orgánů o existenci viny žalobce. Správní orgány vycházely především z oznámení o přestupku sepsaném příslušníky policie, dále měly k dispozici dokumentaci přestupku včetně výstupů měřicího radarového zařízení a fotografie. Rovněž byl proveden výslech policisty. Správní orgány tak vycházely z dostatečných podkladů ke zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností (§ 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění).

Přičemž žalobce měl možnost své konkrétní a důvodné námitky uplatnit v průběhu řízení prvostupňového orgánu, též při ústním jednání, při kterém byly tyto důkazy provedeny, a mohl je tedy zpochybnit již v přestupkovém řízení. Žalobce tak učinil až v podaném odvolání.

Skutkový stav byl v dané věci zjištěn dostatečně, nenastala situace s jakoukoli nejistotou, kterou by bylo třeba napravit prováděním dalšího dokazování, např. výslechy svědků – známých žalobce, jak se pokoušel naznačit přestupce, resp. jeho zástupce. Ke snaze o provádění dokazování ve věci účelových tvrzení žalobce proto soud nepřistupuje. Nutnost provádět další – dodatečné dokazování by totiž nastala toliko v situaci, kdy by ohledně zjištěného stavu nastaly faktické reálné pochybnosti, nebo vznikly rozpory v provedených relevantních důkazech. K ničemu takovému nedošlo, rozpory tvrzené žalobcem jsou pouze jeho účelovými tvrzeními bez opory ve zjištěné skutečnosti.

VIII. Vyhodnocení jednotlivých námitek žalobce

Platí výše přijatý závěr, že žalobce již v řízení před správním orgánem a též v řízení před soudem postupoval a postupuje ryze účelově. Jeho námitkami, které nejsou podloženy jakýmkoli nosnými skutečnostmi a pouze se účelově snaží zpochybnit a nabourat závěry ze správního řízení, by nebylo třeba se detailně zabývat. Soud nicméně, především z důvodu úplnosti (viděno z pohledu námitek žalobce) k žalobním bodům uvádí následující.

Krajský soud se předně ztotožnil s názorem žalovaného o dostatečně zjištěném skutkovém stavu věci svědčícím o vině žalobce, přičemž za pomoci provedených důkazů byl zjištěn skutkový stav věci, o němž neměly správní orgány žádné důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu) a prokázaly, že se žalobce přestupku dopustil. Výše zmíněný stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Správní orgány vyhodnotily důkazy jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti a dospěly k logickému závěru, že žalobce řídil motorové vozidlo rychlostí vyšší, než byla povolená maximální rychlost na dané pozemní komunikaci. Žalovaný se dostatečně vypořádal s doplněnými odvolacími námitkami. Naopak soud již shora poukázal na to, že správní orgány (dalo by se říci, že až neobvykle obsáhle) odůvodňovaly svá rozhodnutí, proti kterým přestupce přinesl svoji polemiku až těsně před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí.

Stručně k námitkám žalobce:

Nevypořádané námitky – zavinění a právní ukotvení porušení povinnosti

Soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí (včetně judikatury), s nímž nemá potřebu polemizovat. Ohledně zavinění žalobce v odvolacích námitkách kopíroval pasáže jiných rozhodnutí NSS, nicméně tyto zcela nedopadají na danou věc. Do rozhodnutí orgánu prvního stupně je otázka zavinění pojata jak ve výroku, tak blíže v odůvodnění. Žalovaný pak ve svém rozhodnutí již na prvostupňové rozhodnutí odkazuje. Soud zcela odmítá námitku absence ukotvení porušení povinnosti. Z celého výroku rozhodnutí orgánu prvního stupně je zřejmé, že žalobce jel rychlostí 79 km/h (po odečtení 3 km/h) v místě, kde se měl dle zákazové značky pohybovat rychlostí nepřesahující 40 km/h. Použitá zákonná ustanovení odpovídají zjištěnému skutkovému stavu.

Výše pokuty

Výhrada žalobce, že výměra sankce je nepřezkoumatelná, neobstojí. Na správní orgán nelze klást tíži povinnosti spočívající v tom, aby pasáži odůvodňující výši sankce zmínil všechny možné okolnosti, které posléze pojmenuje žalobce. Kdyby tomu tak bylo, pak by pokaždé stačilo, že žalobce označí nějakou okolnost (např. viditelnost, teplotu aj.), kterou

správní orgán výslovně nezohlednil, a rozhodnutí by v této pasáži neobstálo. Takto se však věci nemají, správní orgán při výměře sankce zohledňuje podstatné okolnosti. Že se žalobce domnívá, že měření 500 m po projetí zákazové značky je málo, je pouze jeho názor, se kterým zainteresované subjekty oprávněně nesouhlasí. Žalobce uvádí, že v době měření neprobíhaly stavební práce, to však dle obsahu správního spisu vůbec nekoresponduje s důvody umístění dočasného značení. Ostatně tak to uvedly i správní orgány v rozhodnutí. Soud má výši pokuty za dostatečně odůvodněnou. Je třeba uvést, že sankce činila 3.500 Kč, mohla být uložena v rozmezí 2.500 Kč až 5.000 Kč. Žalobce byl jen o 1 km/h pod horní hranici limitu překročení rychlosti, tedy přicházela v úvahu pokuta v horním pásmu hranice. Argument, že žalobce se domníval, že není v obci, soud odmítá, neboť rozhodnou skutečností bylo umístění dopravní značky omezující rychlost na 40 km/h.

Místo měření v obci

Rovněž tato námitka je nepřipadná a soud se nehodlá vyčerpávat jejím sáhodlouhým vyvracením. V řízení nedává pak smysl prokazovat jakýkoli poslední okolnost. Obsah správního spisu zcela jasně svědčí o tom, že rychlost byla měřena v obci. V rozhodnutí orgánu prvního stupně je např. citováno z výpovědi policisty, který uváděl, že měření prováděl v obci. Pokud by žalobce měl za cíl tvrdit, že příslušnou dopravní značku č. IS 12a neviděl, pak problém je na jeho straně. Rozbor otázky zastavěnosti území dle ustanovení stavebního zákona nemohla být předmětem tohoto řízení. Navíc platí, že se jedná pouze o nepodložené tvrzení žalobce. Dle dopravní značky č. B20a se měl pohybovat rychlostí max. 40 km/h a nikoli později spekulovat o tom, že území není zastavěné. Tímto soud odmítá i žalobní námitku nedostatku zavinění spočívající v tom, že žalobce jako řidič nevěděl, že je v obci.

Dále je k žalobě třeba uvést, že povinnost správního orgánu zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, automaticky neznamená, že správní orgán a posléze i soud bude vyvracet jakékoliv pochybnosti či prověřovat verze účelové obrany uplatněné účastníkem řízení. Ostatně k takovým účelovým námitkám uvedl Ústavní soud, že prokazovat je nutno vinu, nikoliv nevinu (srov. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 31. 5. 2016, sp.zn. II. ÚS 1050/15). Pokud by správní orgány či soudy přistoupily na tuto účelovou a obstrukční strategii, tak by ad absurdum musely prověřovat jakékoliv účelově vznesené pochybnosti a verze účelové obrany přestupce týkající se měření rychlosti, např. by pak musely prověřovat obdobné další možné takové pochybnosti o tom, zda vůbec příslušníci byli v době provádění měření namístě, zda dokonce nezfalšovali výstup z měření, zda byl dodržen návod k obsluze měřicího zařízení, za dopravní značka byla stále na místě atd.

Účelem soudního přezkumu a následného obsahu rozsudku pak není reagovat na veškeré námitky žalobce, nýbrž postavit na jisto, že správní řízení proběhlo v zákonném rámci a že podkladový skutkový stav byl dostatečně zjištěn. Soud nebude reagovat na jakoukoli výhradu žalobce, pokud proti tomu ob stojí dostatečně zjištěný skutkový stav a odpovídající právní posouzení včetně vyhovujícího správního uvážení v mezích daných zákonem, např. co se týče výše stanovené sankce.

IX. Účelové žalobní námitky, důkazní břemeno vs. zjištěný stav věci

Soud zde považuje za nutné opakovaně připomenout pojetí zásady oficiality (viz shora) v přestupkovém řízení. Tato zásada, jako v jiném správním řízení, znamená, že důkazní

břemeno je na správním orgánu. Pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů v dostatečné míře zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. Jakákoliv ničím nepodložená spekulativní námitka či hypotéza ze strany přestupce neznamena, že by správní orgán měl aplikovat tuto zásadu tak, že by provedl rozsáhlé dokazování za účelem v podstatě vyvrácení takových spekulativních námitek a hypotéz, tj. že by každé takové tvrzení musel dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č.j. 3 As 9/2013-35).

Žalobce zůstal jen v rovině těchto účelových zpochybnění (již jen tím, že je uplatnil až v pozdější fázi řízení), které nemohly v dané věci vzbudit důvodné pochybnosti o přestupkovém jednání, které bylo naopak podloženo dostatečnými podklady. Údajné pochybnosti tvrzené žalobcem nelze považovat za takové, které by založily či byly vůbec schopny založit takové důvodné pochybnosti (viz § 3 správního řádu). Soud není povinen provést dokazování již provedenými důkazy, resp. jejich opakováním za účelem vyvrácení ničím nepodložených hypotéz a spekulací žalobce.

X. Nedůvodnost žaloby a náklady řízení

S ohledem na shora uvedené závěry nebyla žaloba shledána důvodnou, krajský soud ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.. Žalovanému náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: <http://www.nssoud.cz>.

Pardubice, 6. září 2017

Za správnost: Lucie Marešová

Mgr. et Mgr. Jaroslav Vávra v. r.
s o u d c e